

en begrundet Mening om, hvorledes Sats-erne skulle sættes. At Finansministeren har Ret til at blive tilkaldt, anse vi for en meget rimelig Bestemmelse, og i den ny Skikkelse, Bestemmelsen har faaet, kunne vi saa meget mere anbefale den. Hvad Spørgsmaalet om Direktørerne angaar, har man jo fra begge Sider anført de Grundé, der tale for og imod. Det skal jeg derfor ikke komme langt ind paa. Vi mene, at Staten har saa stor Interesse i dette Forhold, idet hele Seddelvæsenet er overdraget til Banken, og Banken har en ledende og betydende Stilling for hele Landet, at det er berettiget, at Kongen udnævner to Direktører. Jeg kunde forstaa, hvis Overenskomsten havde gaaet ud paa, at Kongen kun skulde vælge en Direktør, at saa dette Ting havde ment, det var for lidt. Men at Tinget vil modsætte sig, at Kongen vælger to Direktører, kan jeg ikke rigtig fatte, især naar henses til, at Nationalbanken selv er gaaet ind paa det. Og den har jo ikke haft noget derimod at indvende. Overenskomsten er netop afsluttet paa det Vilkaar. Og naar man ved, at det andet Ting gentagende har stillet dette Krav, og at Regeringen er gaaet ind paa det og fastholder det, saa synes det uheldigt nu at gaa derimod. Thi hvis der ikke nu træffes en Ordning af den foreliggende Sag, vil der komme en Art Uvished og Utryghed over Forholdet, som ikke kan andet end være til Skade for Landets Pengevæsen. Jeg vil derfor meget anbefale ærede Medlemmer at stemme for Forslaget, som det er kommet fra Folketinget.

Dalsgaard: Jeg skal for mit Vedkommende erkende, at der i det andet Ting er vist nogen Imødekommene overfor dette Tings Standpunkt ved Indsættelsen i Forslaget af Bestemmelsen om, at man ved Forhandling om Forandring i Rente- og Diskontosatsen kan tilkalde Bankraadets Formand. Jeg tror dog fremdeles, at det vilde være heldigst, om man overlod Afgørelsen af dette Spørgsmaal alene til Bankens Direktion. Jeg skønner nemlig ikke rettere, end at Fastsættelsen af Rente- og Diskontosatserne maa ske alene under Hensyn til Pengemarkedets Tilstand ude og her i Landet og ikke under Hensyn til politiske eller andre Forhold. Men da man nu i det andet Ting, som sagt, har vist nogen Imødekommene, og da man i alt Fald nu kun har Valget imellem enten Folketingets Affattelse af Lovforslaget i sin Helhed eller Landstingets Affattelse,

saa foretrækker jeg dog for mit Vedkommende Folketingets, og jeg vil derfor stemme for denne.

Justitsministeren (Alberti): I Modsætning til den ærede Ordfører mener jeg, at der fra Folketinget er vist stor Imødekommene imod de Anskuelser, som have gjort sig gældende her i dette høje Ting, derigennem, at den oprindelige Bestemmelse i § 8, om at Spørgsmaal om Rentens og Diskontoens Forhøjelse eller Nedsættelse skulde afgøres af Finansministeren i Forening med Direktionens Medlemmer, er blevet forandret dertil, at Repræsentantskabets Formand skal kunne kaldes til Stede ved Møder om saadanne Spørgsmaal. Nu skal jeg gerne give den ærede Ordfører Ret i, at man ikke altid kan forudsætte, at Repræsentantskabets Formand er à jour i det enkelte Tilfælde med, hvorledes Stillingen er, men der er ingen Tvivl om, at han vil i første Række tage Bankens Interesser i Betragtning, og at han derfor vil modtage Oplysninger af Direktionen og ogsaa rette sig efter disse Oplysninger, naar han finder, at de ere tilstrækkelige. Den Fare og Frygt, som var — og som ogsaa har gjort sig gældende her i dette høje Ting — for, at Finansministeren ved at slaa sig sammen med de to kongevalgte Direktører skulde være i Stand til i givet Tilfælde at fremkalde en Forandring i Rente- og Diskontosatserne, er derved bortfalden. Men naar den er bortfalden, ser jeg ikke rettere, end at ogsaa den Fare, der er ved, at der er to kongevalgte Direktører, er bortfalden, saaledes at Ændringsforslagene i Folketinget i deres Helhed i Virkeligheden ere en stor Imødekommene imod dette høje Tings Stilling. Jeg skal ligesom Ordføreren for Mindretallet (J. L. Hansen) fremhæve, at disse Ændringsforslag jo ikke gøre noget Indgreb i den Overenskomst, som Nationalbanken selv har fundet at kunne gaa ind paa. Jeg skal derfor fra raade at vedtage Flertallets Ændringsforslag.

Ordføreren (P. G. C. Jensen): Flertallets Betænkelighed med Hensyn til Spørgsmaalet om at tilkalde Finansministeren til denne Fastsættelse af Diskontoen beroede ikke særlig paa den Betragtning, at han eventuelt i Forbindelse med de to kongevalgte Medlemmer af Direktionen vilde faa en særlig Indflydelse. Den beror principielt paa, at man ikke finder, at Statsmagten har noget der at bestille. Jeg